

tìm cách cứu đứa con trai duy nhất.

IV

THỜI giờ trôi qua thật nhanh. Những bữa ăn cơm chay chung khác, không ai nói với ai một tiếng, ngoại trừ tiếng mời mọc và ngưng dùng bữa của nàng dâu. Ngay cả những nghi thức này cũng cộc lốc, lạnh lùng đến độ rợn tóc gáy. Bữa ăn đêm nay khác hẳn. Mộng Hiền lảng xảng tiếp gặp thức ăn cho chồng. Nàng luôn luôn sẵn sóc mẹ chồng. Lấy cái vui đột ngọt và mãnh liệt của vợ Thế Nhân chỉ chú ý đến mẹ rất ít. Bà Cục rơm rớm nước mắt mà chàng không nhìn thấy. Luồng nhỡn tuyến sắc lém của Mộng Hiền đã bắt chọt giọt nước mắt tổ cáo này. Mộng Hiền khôn ngoan đứng dậy, giả vờ che miệng.

Thế Nhân hỏi :

— Em buồn ngủ ?

Nàng đáp :

— Anh tự hiểu lấy.

Nàng bẹn chàng... từ nhi... bồn phạn chồng vợ... nàng che miệng ngáp đề nhắc khéo chàng. Hai đứa mình xa nhau đã lâu. Đã quá lâu. Mặc dầu vẫn sống chung dưới một mái nhà. Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc thứ nhì giữa đôi vợ chồng làm lành...

Thế Nhân bế bà mẹ gầy gò nhẹ tâng lên tay. Tuy có y tá chàng vẫn giành quyền bồng bà Cục từ ghế vào giường. Chàng tự tay đắp mền chu đáo cho bà, xong xuôi chàng mới trở về phòng.

Khi chàng bế mẹ mặt chàng gần đụng mặt mẹ. Bà Cục ráng nhích lên. Ráng nhích lên một phân tây đề làn môi răn reo, nứt nẻ của bà chạm má người con. Sự cố gắng tuyệt vọng của bà không đi đến đâu. Bà nhích một ly cũng không được chứ đừng nói là một centimét.

Bà thở như thời bẽ. Thế Nhân ghé sát mặt mẹ hơn :

— Mẹ có làm gì mệt đâu mà thở như thời bẽ hả mẹ ?

Được đặt thẳng trên nệm bà Cục vẫn tiếp tục thở mạnh. Nếu Mộng Hiền chưa thuận thảo lại chàng đã nán thật lâu bên giường mẹ tìm sự an ủi mỗi đêm một mình một bóng. Chàng nghe tiếng róc rách trong phòng tắm. Nàng đang tắm. Không gì

hấp dẫn bằng da thịt đàn bà đẹp sau cơn tắm đêm với xà-bông sữa tươi và nước cốt hoa hồng. Thế Nhân ngáy ngất. Chàng quên tắt ngọn đèn đêm ở đầu giường. Chàng quên hôn trán mẹ.

Mộng Hiền mặc bộ đồ ngủ bằng voan mỏng màu hoa cà. Nàng từng mặc bộ đồ này trong đêm tân hôn. Những đường cong trên thân thể nàng không thay hình đổi dạng bao nhiêu, chúng còn nảy nở và rắn chắc hơn xưa nữa. Cái miệng cười lộ xỉ và những sợi lông măng trên mép không làm nàng xấu đi, trái lại Thế Nhân thấy chúng khả ái và quyến rũ hơn ngày thường. Đàn bà «lộ xỉ, sinh tu» rất raro yêu đương hơn cả con gái đôi tám...

Mộng Hiền đứng nghiêng cho chồng ngắm :

— Vợ anh đẹp không anh ?

Đẹp, đẹp... chính vì nàng đẹp Thế Nhân đã phải chống trả lại biết bao trở lực. Chính vì nàng đẹp Thế Nhân đã bỏ ngoài tai lời răn dạy thiết tha của mẹ mặc dầu chàng là con có hiếu.

Bỗng Thế Nhân nói với Mộng Hiền, giọng run run :

— Nè em, mẹ làm sao thế này ?

Mộng Hiền hỏi :

— Chắc mẹ buồn ngủ.

— Không phải. Em lại đây với anh.

Mộng Hiền thướt tha đến bên hồng. Áo ngủ của nàng không có khuy, chỉ gồm 2 vạt khép lại như kimono Nhật bản, nặng giữ cho nó khỏi tung ra bằng sợi dây lưng sa-tanh tím. Lối phục sức nửa hở nửa kín này làm Mộng Hiền đẹp hẳn lên. Nàng cầm trên tay cái lược vàng tây óng ánh. Tóc nàng xõa xuống bờ vai thuần mảnh và bộ ngực no tròn. Nàng vừa xúc nước hoa. Trời, nước hoa do chàng mua tặng nàng, nhân ngày sinh nhật của nàng, tiếp sau lễ thành hôn. Mùi nước hoa quý phải bắt chàng nhớ lại dĩ vãng đầy mộng.

Giọng nàng thánh thót :

— Có cái gì đâu. Em chẳng thấy gì cả.

Thế Nhân kéo vợ lại cạnh giường bà Cục :

— Có chứ. Em nhìn kỹ thì thấy. Dương như mẹ có điều gì bất khoản. Còn hơn bất khoản nữa là khác. Mắt mẹ ướt nhèm, em ơi !

— Mẹ khóc ?

— Phải, mẹ khóc. Mẹ không phải là người mau nước mắt...

Trên gương mặt tươi như hoa của Mộng Hiền thoáng nhẹ sự lo sợ. Giây phút trọng đại sắp đến. Nàng cố nói bằng giọng điềm tĩnh :

— Em thấy rồi. Nhưng chẳng sao đâu anh. Hồi trưa mẹ đang ngồi bị con muỗi lần tấn bay vào

mắt. Em thôi cho mẹ. Khiếp, mắt mẹ đỏ quạch lên, anh ơi ! Sau đó, em giở thuốc cho mẹ. Thuốc giở mắt thương làm chảy nước mắt, mẹ chỉ ngủ một giấc là khỏi.

Mộng Hiền đã bịa ra chuyện con muỗi. Chưa hết, nàng còn nói thêm :

— Dẫu mẹ khóc cũng chẳng sao. Trước kia mẹ quá cương quyết, không khi nào khóc nên sự đau khổ chồng chất chìm lắng vào trong, lâu ngày sinh bệnh tâm não. Nhờ thuốc men chữa trị, mẹ dễ xúc cảm hơn. Thỉnh thoảng khóc được đôi chút rất tốt, anh ơi. Em cũng vậy, những khi giận anh xả được nước mắt thì người liền. Anh phải làm đàn bà như em mới biết nỗi. Phương chi mẹ chúng mình mắc nhiều phế tật, thỉnh thoảng mình cũng phải để mẹ tủi thân một chút chứ !

Nàng vỗ nhẹ vai mẹ chồng, biểu lộ sự âu yếm :

— Phải không, thưa mẹ ?

Mộng Hiền có lối giải thích rành rẽ và hùng hồn, Thế Nhân không thể không đồng ý. Chàng phản đối lấy lệ :

— Ủ, em nói đúng... nhưng tại sao chỉ đêm nay mẹ mới khóc ?

Mộng Hiền đáp ngay :

— Vì lẽ giản dị chỉ đêm nay mẹ mới cảm thấy

tủi thân.. Anh nhìn ra ngoài trời xem, em còn trẻ, em nghe tiếng gió thổi xào xạc qua rừng cây đen sì trong vườn cỗi lòng cũng xao xuyến, tưởng như những chiếc lá vàng rụng là một phần đời của mình, hưởng hồ mẹ đã đến tuổi gần đất xa trời.

— Mẹ tủi thân, mẹ buồn cảnh đơn chiếc, mẹ khóc cũng được đi... dẫu này mẹ cứ nhìn anh. Nhìn mãi, nhìn hoài, nhìn không chớp từ lúc anh về đến giờ.. Cặp mắt là tiếng nói của mẹ, mẹ chúng mình chỉ còn nói được bằng mắt, anh có ấn tượng rõ rệt là mẹ muốn nói một điều gì gay gắt với anh... Em vào phòng trước đợi anh, anh ngồi chơi một lát với mẹ, rồi..

— Đề em ngồi chơi với mẹ. Anh còn phải đánh răng, xúc miệng..

Bà Cục vẫn ngó con trai trần trần. Thế Nhân giúrt không ra. Chàng không muốn đi. Mộng Hiền tỏ vẻ giận hờn :

— Tù anh.

Thế Nhân hoảng hốt nắm bàn tay thon trắng của vợ. Chàng đành quay mặt. Tuy vậy chàng chỉ rửa ráy qua loa. Từ phòng tắm chàng hỏi vọng ra :

— Mẹ còn nhìn chăm chăm như hồi nãy nữa không ?

Mộng Hiền sụt một tiếng khẽ :

— Nho nhỏ một chút em gái ngựa cho mẹ, mẹ ngủ được rồi. Anh khỏi cần ra chào mẹ.

Hai mắt người mẹ vẫn mở chong chong. Mở to. Không chớp. Trông đen tuôn bốc sự căm phẫn. Nhưng Thế Nhân không thể nhìn thấy vì Mộng Hiền đã nhanh tay tắt đèn. Ngọn đèn nê-ông lớn trên trần được tắt từ nãy. Còn lại cây đèn đêm độc nhất ở đầu giường chiếu sáng khuôn mặt hốc hác sần thảm của người mẹ tàn phế thì nằng dàu hung bạo vừa tắt nốt. Căn phòng chìm trong bóng tối. Ánh sáng từ phòng tắm chỉ ra được đến nửa phòng ngủ thì dừng lại.

Bà Cục bồng nhăm mắt. Bà cầu nguyện. Cho con trai bà cưỡng lời vợ, ở lại với bà. Ở lại đêm nay. Vì đêm nay là đêm cuối cùng của con trai bà. Đêm nay nó chết. Bà sẽ không còn gặp lại nó nữa. Sáng mai. Ngày mới. Tuần tới. Tháng sau. Năm sau. Suốt đời. Từ nay đến ngày bà thở hơi cuối cùng bà sẽ không còn gặp lại Thế Nhân trên cõi sống nữa.

Bà Cục biết có rất ít hy vọng cứu được con trai. Bà trông chờ phép thiêng. Nhưng phép thiêng từ đâu đến? Con ơi, con ơi, Thế Nhân thân yêu của mẹ ơi, mẹ không cứu được con thì ít ra mẹ cũng được quyền cầu nguyện cho con ở lại một lát

bên mẹ, ở lại để mẹ con mình vĩnh biệt..

Bà cất tiếng la « ai cứu tôi với ». Tiếng la thất thanh xé toang nhĩ tai của bà, mà chỉ một mình bà nghe được. Nó đã bị chặn bít từ đáy họng. Nó không thể phát thành tiếng.

Hết rồi... hết rồi... Thế Nhân vắt cái khăn lông trên vai, chập chạp về phòng, Mộng Hiền ôm cứng ngang lưng. Hai người trò chuyện nho nhỏ. Mộng Hiền sợ Thế Nhân dùng dằng nên bỏ áo ngủ cho da thịt nàng gần gũi với da thịt của chồng. Cánh cửa ăn thông với phòng tắm đã được khép lại song bà Cục vẫn nghe được những âm thanh do hai người gây ra. Tiếp đến tiếng cửa mở. Những đêm gió mát Thế Nhân thích ngủ với cửa sổ mở toang. Chàng không ưa máy điều hòa khí hậu, Đêm nay trời hơi nóng bà Cục hy vọng Thế Nhân dùng máy lạnh. Vì máy lạnh sẽ lọc hơi độc của bình gaz ác ôn.

Nhưng cửa sổ đã mở. Mộng Hiền đã thắng, ít ra là thắng keo đầu... Bà Cục còn nghe được cả tiếng cụp của trái bầm. Trái bầm này tòng teng ở đầu giường, dụng nhẹ là ngọn đèn đêm tắt phụt.

Hết rồi... hết rồi... đưa con trai thân yêu của mình đã bị con hồ ly tinh dụ dỗ lên giường. Nó giả vờ yêu con trai mình. Yêu thật cuồng nhiệt..

Yêu thật say sưa. Chẳng qua đó là bữa cơm rượu thịnh soạn được đao phủ thủ mang đến cho tử tội trước giờ lên đoạn đầu đài. Trời ơi, con mình khờ quá, con mình ngu quá, nó chẳng hay biết gì hết.

Minh biết tính sao đây ? Bồ hơi lạnh chảy lã chã trên mặt, trên cổ bà Cục. Im lặng. Một sự im lặng kinh hoàng vây bọc bà. Bà có cảm tưởng những con côn trùng mọi đêm than van trên cành cây ngoài vườn, trên trần phòng, ở góc tủ đều rủ nhau căm bặt. Còn trùng đều đồng một lòng với bà. Tiếc là chúng không thể cứu bà..

Bà Cục mang bệnh ít ngủ từ nhiều năm nay. Có đêm thiếu thuốc bà chong mắt luôn đến sáng. Dầu uống thuốc an thần bà cũng chỉ ngủ được những giấc ngắn. Và những đêm thức trắng hoặc ngủ khó bà thấy sao dài thẽ, dài như không bao giờ chấm dứt. Từng giây, từng phút trôi qua từ từ, nặng nề, lăm lăm đồng hồ như nghễ khỏe, không chịu tích tắc, tích-tắc nữa.

Đêm nay lại khác hẳn. Thờn khắc lao đi vun vút. Mới đó đã vãn hát cải lương, tiếng giầy guộc trai gái chơi khuya về kéo lệt sệt, lộp cộp trên vỉa hè trắng xi-măng. Mới đó xe tuấn cảnh đã rừ rừ chạy qua. Con gà trống già của biệt thự kể bên cất tiếng gáy. Tiếng gáy không còn trong trẻo, oai

phong nữa. Song nó luôn luôn gáy đúng giờ.

4 giờ sáng. Như để xác nhận, tiếp theo tiếng gáy của con gà trống già quen thuộc là boong, boong, boong, boong, 4 tiếng boong liên nhịp của chiếc đồng hồ quả lắc Seiko treo ở chân cầu thang.

Tiếng boong thứ tư vừa dứt thì bà Cục nghe sột soạt. Rồi tiếng cửa đóng. Chết rồi... cửa sổ phòng bên bị đóng. Một cánh. Hai cánh. Ba cánh. Bốn cánh. Bốn cánh cửa sổ gắn gương trong suốt lần lượt bị đóng kín. Bà Cục không thể nhìn thấy nhưng trong trí não bà đã nhìn thấy Mộng Hiền...

Và Mộng Hiền xuất hiện. Tha thướt, lừng thừng trong bộ đồ ngủ rộng màu hoa cà quét đất dài lê thê. Mộng Hiền tạt qua tầm mắt bà Cục, không dừng lại, đến trước cửa sổ cúi xuống. Hai cánh cửa sổ trong phòng bà Cục cũng bị đóng lại lần lượt. Chu đáo hơn Mộng Hiền còn lấy ni mông cuộn tròn trám bít các khe cửa.

Mộng Hiền mở bình gaz trong phòng tắm. Mở gaz ra đốt nó còn hơi sặc sưa, hương hồ không đốt. Mùi gaz giết người lặng lẽ theo nạng vào phòng bà mẹ chồng tàn tật. Nạng chỉ ở lại trong phòng độ một phút. Sau đó nạng thoăn thoắt trở về phòng. Thế Nhân.

Lại sột soạt và lộp cộp. Phải rồi, Mộng Hiền.

đang lấy mặt nạ phòng hơi độc...

Hơi độc mỗi lúc một gia tăng. Hồi nãy, tiếng gaz xì xì vang dội trong tai bà Cục. Giờ đây tiếng xì xì chìm hẳn. Bà Cục bắt đầu choáng váng. Thái dương bà đau nhói. Con đau từ ngoài đâm vào rồi từ trong phá ra, bà Cục có cảm giác một bó kim nhọn đang thọc đâm ngang dọc trong sọ. Sau đó là những tiếng kêu thật lớn. Thật lớn, song bà không phân biệt được là tiếng gì. Tiếng kêu lạch xạch, rầm rầm như những toa tàu chở nặng nghiêng trên đường sắt.

Tuy vậy bà Cục còn nghe rõ tiếng ho khúc khắc từ phòng bên vọng lại. Tiếng ho của con trai bà. Thế Nhân đang ngủ thì bị tiềm thức lôi dậy. Dậy mà không tỉnh. Chỉ húng hắng được mấy tiếng rồi ngưng vì hơi độc thâm nhập tạng phủ.

Đối với Thế Nhân, hơi độc tác động nhanh hơn vì chàng nằm gần cửa phòng tắm, phòng chàng lại bị đóng kín từ trước khi mở gaz.

Mộng Hiền rảo bước tới. Nàng mặc áo voan mềm mại, bước đi của nàng cũng rất mềm mại. Dưới cặp mắt lạc thần của bà Cục, bóng dáng mềm mại này trở thành một khối vô tri nặng trĩu. Khi đến gần bà, khối vô tri nặng trĩu bỗng nhẹ tâng

như được kết bằng khói.

Hết rồi... hết rồi... Âm thanh lạnh tanh, lạch xạch, rầm rầm không còn lạnh tanh, lạch xạch, rầm rầm nữa. Thay vào đó là sấm chớp. Sấm nổ ùng ùng. Chớp giựt loang loáng. Những cảnh sáng tối, tối sáng liên tiếp diều qua óc bà Cục. Nền nhà gạch hoa láng bóng đột nhiên nghiêng hẳn một phía. Giường bà đang nằm được giốc ngược, đầu xuống chân, chân lên đầu. Sàn phòng lật úp lên trên, trần nhà lăn lông lốc xuống dưới. Tất cả là một sự lộn xộn chưa từng thấy.

Nạn nhân đang lơ lửng trong cơn mê tỉnh nửa vơi thì có ai tát vào má, rồi nhắc đầu kê lên gối cao. Có tiếng nói xa xăm :

— Trời ơi, mới hít một chút mà cũng hết xiêu quách rồi ư, bà già ?

Một cái gì méo mó được chụp vào mặt bà Cục. Hết rồi... hết rồi... bà nghĩ vậy. Bà định ninh giây phút làm chung đã tới. Té ra buồng phổi của bà không còn bị nhồi tọng, dồn ép như trước nữa. Té ra bà được thở dưỡng khí thanh khiết, an lành...

Sấm chớp ngưng hoành hành, mọi tiếng động kỳ quái đua nhau nhòa nhạt. Bà Cục từ từ ra khỏi cơn mơ hơi độc. Bà sực nhớ đến Thế Nhân, bà muốn kêu lớn «con ơi, con ơi».

Qua lần kiếng mica che mắt bà Cục nhìn thấy lùm sáng mờ mờ. Lùm sáng báo hiệu rạng đông thì phải. Đúng.. đó là lùm sáng rạng đông. Bà Cục nhìn thấy con dấu Mộng Hiền.

Mộng Hiền dựa lưng vào tường, miệng há hốc, cứ chỉ một mối. Nàng cầm trong tay cái khăn ướt. Nàng ép khăn lên miệng với mục đích ngăn chặn những phân tử hơi độc còn tích lũy trong phòng sau khi nàng gỡ mặt nạ. Bước chân nàng hơi lảo đảo song nàng còn vững lắm. Nàng rút những sợi dây ni nhét dưới cửa ra, dút vào cái túi ni-lông mang theo, đoạn mở hé một cánh cửa sổ. Nàng lại giương bà Cục, nhắc đầu bà lên, lấy gối chèn chung quanh cho nạn nhân khỏi té, đoạn cúi mặt nạ cho bà.

Đầu óc bà Cục quay cuồng dữ dội tuy phần lớn hơi độc đã tháo rút ra vườn. Mộng Hiền ghé sát tai bà, nhấn mạnh từng tiếng :

— Ráng nín thở một lát nữa, bà cụ ơi. Bà cụ không nghe thì đừng trách.

Đừng trách nghĩa là thế nào ? Bà Cục sống day dứt là vì Thế Nhân, vì con. Con chết, mẹ còn thiết sống làm gì nữa. Bởi vậy bà không nín thở. Bà hít vào một cách tham lam. Bà thêm hơi độc như cách đây nửa phút bà thêm oxigen cái tử hoàn

sinh. Nhiều năm trước bà được đưa vào phòng mổ. Y tá dạy bà cách hít thuốc mê. Hồi ấy bà mê mấy giờ đồng hồ rồi tỉnh. Đêm nay bà quyết mê luôn, không tỉnh nữa.

Chuỗi âm thanh lanh tanh, lạch xạch, ri rầm lại phát nổ trong óc bà Cục kèm theo sấm chớp ghê rợn.

Bà Cục đạt được ý nguyện.

V

NHUNG chỉ đạt được một nửa.

Bà Cục không mê được lâu : linh hồn bà lờn vờn trong phòng giây lâu rồi hồi nhập tâm thân gây cơn bất động. Bà bỗng khát nước khác thường. Khát nước hơn cả lữ hành lạc đường trên sa mạc mệnh móng cháy bỏng giữa trưa hè. Cánh mũi bà phập phồng trước những đợt sóng dưỡng khí rờn rập. Bà mở mắt. Bà không nhìn thấy gì hết. Bà đang nằm trong cái mùng lớn. Không phải loại mùng bằng tuyền có lỗ ngăn muỗi và thoáng khí